

отзова всички Россия. Ний казахми, че сме намѣрени да работимъ самостоятелно, когато видимъ това нужно, и когато това го поиска честъта на Россия. А нинѣ, като призовавами благословението Божие върху Нашитѣ войски, ний имъ повелявами да навлѣзатъ въ предѣлитѣ на Турция.»

Не прочелъ преосвященный Павелъ манифеста нито до половината, когато сж зачули хълцания и плачь. Отъ дѣ иде този плачь; Обърнжли са да погледнхтъ. И Царя-Освободитель плакалъ, като дѣте.

Наистина царуванъето на Императора Александра II са е славило за това, че е изпълнено съ миръ. Той са е гордѣялъ съ това и са е надѣвалъ, че до край все така нѣма да види ни една война. А изведижжъ безъ да са гледа на всичко, що той сторилъ за да я избѣгне, стѣпката била вече направена. Войната, на която никой не можалъ да предвиди сѣтнинитѣ, са обевявала.

Когато присхтетующитѣ забѣлѣжли огорчението на Императора, то едва ли останалъ единъ челоуѣкъ съ ненасълзени очи по всичкото пространство дѣто са разнасялъ гласа на Кишиневския владика. Щомъ той свършилъ четеньето, раздало са грѣмливо, потресително, еднодушно *ура*. То е билъ викъ отъ радостъ, отъ въсторгъ, а въ сжщото време и отъ улекванъе. Сѣкашъ тежкото бreme на неизвѣстностьта са стоварило отъ гърдитѣ на народа.

Бърже, тѣй бърже както само бърже може да са разнася звука, *ура* са распространило въ редоветѣ на войската, било завчасъ подзето отъ събранныя народъ, който го повтарялъ така често, щото сѣкашъ то, ура, стояло надъ воздуха. Солдатитѣ хвърляли на възбогъ своитѣ шапки, ловили ги на своитѣ штикове, въртѣли ги и подхвърляли съ прехласнхти викоуе.